Ent üksi maapõline õun ei ole tõrvelik ja jäädav, ellir
meile täämba fuurer õmmer on, kõik kommen õmetuhje olla.
Soor aastat läks noorepoori elo õige kenaste edesi. Lotsi nei
er ole. Kaupmeer ormest pillegi peraft omma noort prowwat
truiste ja fidamelikult, eks küll tema töhe noole tõimen põlgja
tuul puhkma naas, mille alostur wärtist ölt tulli, et kaupmee
fuur osjandus teda kayedaste kaugus ajas, kotoft kaugele koit.
Ent feda fuuremba ihaga ormatser kaupmeer omma ilusat noor
näitt, mida kaewenbide ta temaga koddo pittu. Ent prowwat
ollina töhe plaani. Kui raiskene föda neide künaft läbi
olli mineman, üten vahendaja röövä raiskele warta, — fir
olli ka neide jaan üks noor illus kindralt, keda nüüd noo
prowwa trumbeta mõtlile tulli, oma kallitaba kaesa ja kaewa
teja vasta. Olli raiskene tühi tafandetu, kääud kõrägi
fedafuemma ted tagasi, nink noor kindralt jäi oma kõrwa
jäoga fiima künaga kortesi. Ka temagi fidä ei ole kiwine
film pimme, õrätundma ja nägema, mis pugune pält illur
kaupmehe prowwa on, ker esi fuurenda jäs oiga kotoft õrä
elap, oma osjasjamisen. Noa püüdsen edimalt töine töisele
föbra näol tijineda, milleft wümate kuri eploon rällä kaew
„waja fiist künaftgi orápageda, nink muijal keelmada, kui
poori rahwa kunagi, elada. Et kaupmeer ka fellkõrral kõtt
es johtu olewat — jäi kuri plaan kõrda saadetut, naa
pannina oma osjalese peddi, nink tullina paadu. Nii pia
kui noa mõnigi kümme wersta künaft kaugele õrãollina
fõitus — talli kaupmeer koda. Sema raua tuus teener, ker
oma 25te aastatse jubeliumi, oma kõa herra man orã olli pid
nu, — läts tälle refiste fiimiga koori wärehti pääle wasta,
kaewe tõnumist kuulutes: „Prowwa on üks nooredindralesja or
pagenu." Kaupmehe föa jäi ülle ootmada teedmisega õun,
gäste kaewatut, ja ta es mõista edimalt, mis ette wõtta, enge
olli kui unistaja, milleft teener teda õrätut, mõnuga nõuandm
fega, et pagesja waja kiirmi wõtta. Sääl jamman läsk herr om

(ukrain) pustist meha talla, nink vanal teendil (karepwiist) pudsti isstu,
ja õdva fiima poole, fuure ruttuga tadan jõhta, nohe ta neid
näimä pagenat. Ent waala nagija ollina oma plaani kärte
ja torgatse temma, nii et kaupmeer oma naise pääle rihmelgi
es foa olla, kui ta tälle jõige jai, ninna teda kohalt üttsinda
tõllon iftmat ja jõitarat nägi. Seft kindralt olli ja palju noad
een jõitman, nii et ka tadan ajamine neile fuur ei wõi talla.
Armulikult, nigu es olen midagi fündinu, — jäft kaewal
naine oma tõlla faiwma, ja jooft oma mehe kaala, teda
võõrnuga tervitaden, nink jutustaden, et tält kohon lüg iksa
üttsinda olnu, ta kohega ette lasdnu panda, ninna fiima töista
küna fumalat pallema minnä mõtelnu, kuori kaupmehe
koda tuledini. Kaupmeer vabend kenda ka weel pääleg
nii peenerte ja häbelikult, eks küll pool ufkmada toori fulejalt
tuaden, — ninna kõia kõne klappe killega kodda: „tõel olli iksa
üttsinda kohon olla, töine tulli fuure armufummit teedäijal kinni
pidama, koda kutsma. Koda jõitsu olli noor prowwa nii tõsine,
tahe, ja make, et kaupmeer omma tadan ajamise ted ja pagemise
plaani, oma trum teendi nõrgemale märgis orwat, millega ta
fiigi oma ufutawa orja jõuu mitte ei hoawa. Afi jäi ornitsje
pääle. Nüüd olli ka kaupmehel kõige pidemb aig kohon olla,
seft töwe pool aastat es wii ta omma jalga ütsgi reisi, ei ka
orja ajamise pääle. Selle aja jees katte ümmane kui umbuse
kibenadene tema wõmese õrä, oma kalli kaesa wasta, ninna
ta olli tema wasta kõigi pidi awalik ja armulik, nigu üks kõiss
lisu peori-rahwa kohus on. Ent feda fuurembalt, raskembalt
ja ängembalt pelli kaewal, fela igatsuse tuli prowwa tõomen
unitsemada kindrali perä, kellega kunigi reisi kodda ka ei saa,
eks ta küll jalajalt neide küsmen kõne. Ülle kõrd kui prowwa
üttsinda nuijertidum pätperümman olli — jäi kindrall meenutk
nii palju mõtlis, et oma kõija kaupmehe prowwale õrä jäi unda,
mille fiim jõrgmane olli: „Sina ole oma mehe waata kõigi pidi
armlik ja ufaldusse wäärline, ninna pelle jõi tema käest kupa, mille